

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 5 • mei 2023

INHOUD

<i>Groot is Uw gunst (gedicht)</i>	<i>97</i>
<i>Christus onze Heere (5)</i>	<i>98</i>
<i>Zeven keer iets geopend in het Evangelie naar Mattheüs (2, slot)</i>	<i>102</i>
<i>Wie is de kleine hoorn uit Daniël 7?</i>	<i>108</i>
<i>Geestelijke frisheid, inzicht en kracht.</i>	<i>111</i>
<i>Dubbele bestraffing verboden</i>	<i>112</i>
<i>'Een klein meisje' is trouw in het verborgen</i>	<i>113</i>
<i>Dacht Herodes dat Jezus Johannes de Doper was...?</i>	<i>119</i>

Huis van goud, Huis van God – Welkom

door J. Rouw

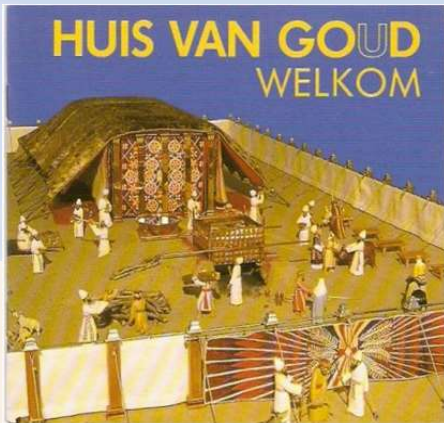
Een prachtige brochure over de geestelijke betekenis van de tabernakel, voorzien van full colour foto's van een model van de tabernakel dat vervaardigd is door een goudsmid. Leerzaam en praktisch voor jong en oud. Kan ook uitstekend gebruikt worden voor evangelisatie!

Is ook verkrijgbaar in diverse andere talen!

Bestelcode: 2053

Aantal pagina's: 52

Prijs: € 1,75

Als u 20 of meer exemplaren bestelt, krijgt u een aantrekkelijke korting.

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Groot is Uw gunst

O God, groot is Uw gunst
die U ons hebt bewezen!
Wij zijn verlost door Hem
Die stierf en is verrezen.
Hij trok ons in genâ
uit d' ongerechtigheid
en maakte ons voor U...
aanbidders, U gewijd.

U hebt in Hem alleen
gerechtigheid gevonden;
de laatste Adam was
volkomen, zonder zonde.
Hij, Uw geliefde Zoon,
de Heil'ge zonder smet,
vond al Zijn vreugd' in 't doen...
van Uw volmaakte wet.

Zó groot was Uw genâ
dat U Hem hebt gegeven.
Hij heeft het werk volbracht
en schonk ons eeuwig leven.
Onze Gerechtigheid
en onze Heiligheid,
ons Leven is Hij Zelf...
tot in all' eeuwigheid!

Al in de eeuwigheid
hebt U ons uitverkoren,
uit vrije gunst, om nu
aan Christus te behoren.
Nu werkt Uw Geest, Die ons
voortdurend openbaart
de glorie van Uw Zoon...
en Uw zo liefd'rijk hart.

Christus onze Heere (5)

We vinden ook een paar mooie voorbeelden van deze eigenschappen van de goede Herder opgetekend in dit Evangelie. 'Jezus zag Nathanaël tot Zich komen en zei van hem: Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is. Nathanaël zei tot Hem: Vanwaar kent U mij? Jezus antwoordde en zei tot hem: Voordat Filippus u riep, terwijl u onder de vijgenboom was, zag Ik u' (Joh. 1:48-49). Vanaf alle eeuwigheid heeft Hij Zijn schapen gekend. In Zijn tijd hier op aarde sprak Hij hen aan bij hun naam, riep Hij hen door een machtswoord en Zijn stem drong door tot in hun ziel. Hij leidde hen naar buiten en zorgde ervoor dat ze de stem herkenden als die van de goede Herder.

Op de morgen van Zijn opstanding toen Hij zei: 'Maria!', reageerde zij onmiddellijk met: 'Rabboeni!' (Joh. 20:16). **Zo spreekt Hij ook nu en de schapen horen Zijn stem en volgen Hem onmiddellijk.** Zo heeft Hij elk schaap van Zijn kudde geroepen en Hij zal Zijn schapen bijeen blijven brengen totdat de laatste die op de bergen of in de woestijnen ronddwaalt, onder Zijn herderlijke zorg is gebracht.

'*Ik ken Mijn schapen*' – wat een rijke troost is dit woord voor de harten van de Zijnen. Ze bevinden zich nog steeds in de wildernis – al volgen ze Zijn leiding. Vaak zijn ze zonder geloof en afgemat. En hoe vaak komen ze dan niet in de verleiding om te twijfelen aan Zijn zorg en liefde! 'Ik ken Mijn schapen' – dit woord zou elke ongerustheid moeten bedaren en iedere vrees uitdrijven, omdat het onthult dat Zijn

oog altijd op ons is. Hij ziet al onze omstandigheden en noden, ja, Hij kent ons volkomen!

We hebben al gezinspeeld op het samengestelde karakter van Zijn kudde die nu gevormd is uit Joden en heidenen, zoals Hij onderwijst in vers 16. Ja, de hele geschiedenis van het vormen van de kudde wordt daar uiteengezet: *'En Ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen; en zij zullen naar Mijn stem horen; en het zal één kudde, één Herder worden'*. Dit is het bijzondere kenmerk van de kudde gedurende deze bedeling. In het verleden was alleen Israël Zijn kudde. In Psalm 23:1 staat dan ook: *'De HEERE [Jahweh] is mijn Herder'*. Hij kwam tot het Zijne, maar omdat de Zijnen Hem niet hebben aangenomen, heeft Hij door Zijn dood de scheidsmuur van de omheining die de Joden van de heidenen scheidde, afgebroken. Hij heeft het fundament gelegd in Zijn bloed voor het bijeenbrengen uit beide groepen door het geloof in Zijn Naam.

Sinds de pinksterdag roept Hij dus Zijn schapen uit elk land en elke streek en zij horen Zijn stem, zij worden toegebracht en samen – Joden en heidenen – vormen ze de ene kudde onder de ene Herder.

Een ander kenmerk van de Herder is dat Hij Zijn schapen veilig bewaart: *'Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader die ze Mij gegeven heeft, is groter dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand van Mijn Vader'* (vs. 28-29). Hij belooft de Zijnen dus absolute veiligheid. De wolf kan schapen roven (hetzelfde woord als 'rukken') van iemand die alleen maar een huurling is en niet de herder, maar niemand kan ze roven of rukken uit Zijn hand. Wat een rust geeft het voor ons hart als we deze heerlijke woorden lezen!

2. De schapen

Het kan nuttig zijn om nog iets gedetailleerder in te gaan op een aantal kenmerken van de schapen.

De schapen horen Zijn stem (Joh.10:4,16,27). Dit gaat terug – zoals al is uitgelegd – op het begin waar Hij Zijn eigen schapen bij hun naam roept en dat is het wat hen onderscheidt als Zijn schapen. De Heere Zelf geeft het contrast aan. ‘Maar’, zegt Hij tegen de Joden, ‘u gelooft niet, want u behoort niet tot Mijn schapen, zoals Ik u gezegd heb. Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij’ (vs. 26-27).

We kunnen dit combineren met een ander kenmerk: ‘omdat zij de stem van de vreemde niet kennen’ (vs. 5). Dit is de zekerheid van de kudde. Ze herkennen onmiddellijk de stem van de Herder. En al kan een vreemde de klank van de Herder heel goed nabootsen, ze weten dat het niet Zijn stem is, dat wil zeggen: ze weten dat het gaat om de stem van een vreemde. Dit wordt onderwezen door de apostel Johannes: ‘En u hebt de zalving van de Heilige en u weet alles ... Dit heb ik u geschreven over hen die u misleiden. En wat u betreft, de zalving, die u van Hem ontvangen hebt, blijft in u en u hebt niet nodig dat iemand u leert; maar zoals diezelfde zalving – die waar is en geen leugen – u over alles leert, zo zult u in Hem blijven, zó als zij u geleerd heeft’ (1 Joh. 2:20-27).

Het is dus niet nodig dat we op de hoogte zijn van alle dwalingen die uit alle richtingen tot ons komen, om aan hun misleiding te ontkomen: **het is voldoende voor ons als wij de stem van de Herder kennen**. En wanneer wij altijd naar die stem luisteren, dan worden wij er steeds bekender mee, dan zullen we steeds meer de houding aannemen van Maria die aan de voeten van de Heere zat en naar Zijn woord luisterde (Luk. 10:39). Dat is onze directe bescherming voor gevaar en het middel voor onze veiligheid en zegen.

De schapen volgen Hem zodra ze Zijn stem horen (Joh. 10:4,27). 'Hij gaat voor hen uit; en de schapen volgen Hem, omdat zij Zijn stem kennen'. De schapen hebben geen andere wil dan die van de Herder. En zodra een schaap Hem niet meer volgt, is het een ronddwalend schaap. 'Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg' (Jes. 53:6).

In oosterse landen en ook in enkele delen van Europa gaat de herder altijd voor zijn schapen uit. Als hij verder loopt, volgen zij en als hij stilhoudt, houden zij stil. Onze gezegende Heere zinspeelt hierop in het Bijbelgedeelte dat we overdenken en gebruikt deze gewoonte om een treffende instructie te geven. **Om de Herder te kunnen volgen, moeten de ogen van de schapen altijd op Hem gericht zijn**, zodat ze het onmiddellijk opmerken als Hij wil dat ze in beweging komen en zien waarheen ze Hem moeten volgen.

Alles ligt dus in de handen van de Herder: het is Zijn taak om een naderend gevaar op te merken, om te voorzien in hun voedsel en om hun pad aan te geven. Het is hún verantwoordelijkheid om Hem te volgen, om te volgen waarheen de Herder ook maar leidt, om Hem te volgen totdat Hij zal komen om hen tot Zich te nemen.

De schapen kennen de Herder, lezen we ook. Ze kennen niet alleen Zijn stem, maar ze kennen ook Hemzelf. 'Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen en word door de Mijnen gekend, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken' (Joh. 10:14-15a). Dat is de hoogste zegen die de schapen kunnen ervaren, want daarin

ligt het binnengaan in Zijn eigen gedachten, wegen en verlangens, ja, de kennis van Hemzelf opgesloten. Op deze manier worden wij dus in gemeenschap met Hem gebracht.

Het is mogelijk dat wij Zijn stem kennen en Hem volgen, maar toch niet echt bekend zijn met Zijn karakter. De beschrijving die Johannes geeft van de vaders in Gods gezin, is dat ze Hem kennen: 'Ik schrijf u, vaders, omdat u Hem kent, Die van het begin af is' (1 Joh. 2:13). Dat is het hoogste en meest gezegende wat de gelovige kan bereiken. **En het is het verlangen van de Heere dat we dit inderdaad bereiken** en wel in oneindige mate: 'zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken'.

Hij kent ons en Hij wil dat wij Hem kennen. Dat Hij Zelf ons zal leiden in een steeds toenemende bekendheid met Hemzelf en Zich zo voor onze ziel zal stellen dat wij dagelijks groeien in de kennis van Hem – van wat Hij is en van wat Hij voor ons is – door de kracht van de Heilige Geest!

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Zeven keer iets geopend in het Evangelie naar Mattheüs (2, slot)

5. De ogen van blinden geopend

'Toen Jezus van daar verder ging, volgden Hem twee blinden ... En hun ogen werden geopend' (9:27,30). Christus stelde Zichzelf voor aan het Joodse volk als de verwachte Messias en verrichtte wonderen waarvan de mensen wisten dat alleen Hij die kon doen. Zo gaf de Heere verscheidene openlijke en onweerlegbare bewijzen dat Hij de Messias was, naar de Schriften. De genezing van deze twee blinden was zo'n wonder waardoor de Messias authentiek verklaard werd.

In een vergelijkbare situatie, tegen het einde van de openbare dienst van de Heere, werden er nog twee blinden genezen, nadat ze gevraagd hadden: 'Heere, dat onze ogen geopend worden'. Daarna lezen we: 'En Jezus, met ontferming bewogen, raakte hun ogen aan; en terstond werden hun ogen ziende, en zij volgden Hem' (20:33-34). Wat een prachtig getuigenis: aan de ene kant zien we de Heere, Die met ontferming bewogen was over deze blinde mannen, zelfs nadat Hij was verworpen door de leiders van het volk! Aan de andere kant geeft dit vers een prachtig getuigenis van deze blinde mannen die zojuist genezen waren: ze hadden maar één Voorwerp dat ze wilden volgen; hun oog was 'eenvoudig'¹ (zie Matth. 6:22 en Luk. 11:34). Met andere woorden: de kwaliteit van een onverdeeld oog/hart wordt gevonden in God en deze eigenschap moet tentoongespreid worden in Christus' discipelen.

Ja, deze blinde mannen die nu genezen waren, hadden alleen 'oog' voor de Heere! Dit doet mij denken aan de bekering en genezing van Saulus van Tarsus (Hand. 9:3-20), die daarna een krachtige volgeling werd van de Heere (Fil. 3:7-14). En hoe zit dat met ons? [Volgen wij werkelijk de Heere](#), of is ons hart 'verdeeld': een deel voor deze wereld of voor onszelf en een deel voor de Heere? Alleen volledige toewijding aan de Heere brengt Hem eer en zal ons beschermen tegen het kwaad. Wat zijn onze prioriteiten?

6. De bek van de vis geopend

De manier waarop de Heere hulp biedt, wordt prachtig getoond in het verhaal van de vis waarvan de bek geopend wordt. In Mattheüs 17:27 lezen we: 'Maar opdat wij hen niet ergeren, ga heen naar de zee, werp een angel uit en neem de eerste vis die bovenkomt, en als u zijn bek geopend hebt, zult u een stater

¹ Het zelfstandig naamwoord dat dezelfde wortel heeft, vinden we in Romeinen 12:8; 2 Korinthe1:12; 8:2; 9:11,13; 11:3; Efeze 6:5; Kolosse 3:22; als bijwoord (overvloedig) vinden we het in Jakobus 1:5.

vinden; neem die en geef hem aan hen voor Mij en u'. In het begin van Mattheüs 17 zien we de heerlijkheid van de Heere op de berg der verheerlijking. Zo gaf Hij de drie discipelen die bij Hem waren, een speciale bevestiging en ook een voorproefje van Zijn komende heerlijkheid die Hij door lijden heen zou verkrijgen.

De discipelen konden hun Meester niet volgen in Zijn verzoenende lijden, maar eens zouden ze met Hem vereenzelvigd worden in Zijn heerlijkheid! **Maar in de tijd van Zijn verwerping betoonde de Heere Zijn discipelen bijzondere genade**, terwijl Hij Zich met hen identificeerde in hun noden. Hij maakte nog geen aanspraak op Zijn eigen rechten, maar vernederde Zichzelf (Fil. 2:5-8) en Hij is de geweldige Metgezel Die de discipelen altijd bij zich hebben, toen en nu (Matth. 28:20)! Laten we leren om te vertrouwen op de Heere, Die een groot getuigenis voor Hemzelf bewerkt in de tijd van Zijn verwerping.

7. De graven geopend – een getuigenis van de waarde van Christus' offer

'En de graven werden geopend en vele lichamen van de ontslapen heiligen werden opgewekt' (27:52). Dit vers toont de kracht die verbonden is met het werk dat Christus volbracht heeft aan het kruis. Dit werk is zo groot en wonderbaarlijk dat het in elk van de evangeliën op een andere manier wordt voorgesteld, in overeenstemming met het specifieke karakter van elk evangelie.

Mattheüs toont de grootheid van de Koning, de Heere Jezus. Toen Hij was gestorven aan het kruis, leek Hij gefaald te hebben, maar uiteindelijk overwon Hij de macht van de zonde, de macht van de dood en de macht van de satan. Daarom werden op wonderbaarlijke wijze vele graven geopend, waarin de lichamen van een aantal gelovigen hadden gelegen die waren opgewekt. Hiermee werd de overwinning van de Heere aangetoond, zelfs al op het moment van Zijn sterven aan het kruis.

Vers 52-53 geeft aan dat deze heiligen, die werden teruggebracht in dit leven (maar later opnieuw zouden sterven, net als Lazarus, die door de Heere was opgewekt), moesten wachten op Christus' opstanding, voordat zij het graf verlieten. Dit was door God bepaald om eer te brengen aan Hem Die een geheel nieuwe orde van dingen zou instellen, want 'Hij is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen' (Kol. 1:18).

Er waren nog meer bewijzen van de grootheid van Christus en Zijn volbrachte werk, zoals het gescheurde voorhangsel van de tempel, dat laat zien dat God een einde had gemaakt aan het judaïsme als religieus systeem, en de aardbeving die de rotsen spleet. In de Brief aan de Hebreeënen vinden we veel details van deze verandering. In de komende wereld zal God echter het

judaïsme opnieuw introduceren, maar dan zal het in overeenstemming zijn met Zijn gedachten, zoals Hij die had meegedeeld aan Mozes. Deze toekomstige vervulling van Gods plannen voor Israël zal plaatsvinden op grond van Christus' offer. Hoe groot is Hij; hoe groot is Zijn werk!

Eén ding dat niet geopend werd

Eén ding werd niet geopend in Mattheüs en dat vinden we in de laatste gelijkenis van de Heere in dit Evangelie. 'Daarna kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zei: Voorwaar, ik zeg u: Ik ken u niet' (25:11-12).

De Heere Jezus spreekt over twee categorieën mensen die zichzelf aan Hem onderwerpen. Aan de ene kant is er de groep maagden die olie meenamen in hun kruiken; zij worden gekenmerkt door werkelijk leven en – ondanks hun duidelijke tekortkomingen – ook door ware toewijding. Aan de andere kant is er een groep die gekenmerkt wordt door een gebrek aan ware liefde voor de Bruidgom; zij belijden alleen maar de Koning te dienen, maar hebben geen werkelijk leven; ze hebben alleen een lamp, maar geen olie in hun kruik. Zowel de 'wijze' als de 'dwaze' maagden vallen in slaap, zodat er korte tijd geen duidelijk verschil zichtbaar is, maar dit verschil zal spoedig blijken. Hoewel de dwaze maagden de Heere kennen, bestaat er geen persoonlijke relatie tussen hen en Hem, terwijl de wijze maagden, ondanks hun falen, door Hem erkend en geëerd worden.

Let op de ernstige gebeurtenis die er plaatsvindt: de deur werd gesloten, om nooit weer geopend te worden! Geliefde lezer, **de deur van de genade staat nog open**, maar de Heere kan vandaag terugkomen en als u zich nog niet bekeerd hebt, zal het voor eeuwig te laat zijn voor u. Dan zult u buiten blijven staan, net zoals de 'dwaze maagden', net zoals de mensen in de tijd van Noach, die genoeg tijd hadden om de ark binnen te gaan, maar

die dat niet deden tijdens de zeven dagen dat de deur openbleef.
En toen sloot God de deur!

Let ten slotte nog op de uitdrukking: 'Die opent en niemand zal sluiten, en Die sluit en niemand zal openen' (Openb. 3:7). In de hele Bijbel kunnen we deze gedachtegang volgen dat God opent en sluit. Laten we aandacht schenken aan Hem Die alles weet, ook onze werken, Die opent en sluit en Die kracht geeft aan hen die hun zwakheid beseffen!

De titel van dit artikel is ingegeven door de boodschap van Christus aan Filadelfia. De Heere Jezus, verheerlijkt in de hemel, zei (en we citeren een deel van Zijn boodschap): 'En schrijf aan de engel van de gemeente te Filadelfia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel van David heeft, Die opent en niemand zal sluiten, en Die sluit en niemand zal openen: Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, die niemand kan sluiten; want u hebt kleine kracht en u hebt Mijn Woord bewaard en Mijn Naam niet verloochend' (Openb. 3:7-8).

Alfred E. Bouter

Wie is de kleine hoorn uit Daniël 7?

Vraag:

Wie is de kleine hoorn uit Daniël 7?

Antwoord:

De belangrijke figuren die een rol spelen in de laatste dagen van de Christenheid en de Joodse afval, worden vaak met elkaar verward. De profetische toekomst heeft een uitgebreidheid en volledigheid waaraan velen weinig waarde hechten. Als u de verschillende figuren die in de drukke tonelen van de komende crisis een rol zullen spelen, niet allemaal meer onderscheidt of enkelen ervan verwacht, dan gaat u vergissingen maken op meer dan één punt.

De profetische kaart is door de Geest van God nauwkeurig en Goddelijk tot in bijzonderheden opgesteld. Ze vormt niet alleen een harmonieus geheel, maar alle delen ervan zijn, zelfs tot in de kleinste details, op de juiste manier in hun onderlinge verhoudingen vastgesteld. Wat we heel dringend nodig hebben, is genade om onze onkunde te erkennen – en wie heeft daar geen last van? – en van God licht en leiding te verwachten.

Als men dus de horens van Daniël 7 en Daniël 8 duidelijk onderscheidt, zal dit een enorme steun blijken te zijn om de algemene situatie en veel belangrijke bijzonderheden van de eindtijd te leren zien.

Daniël 7 schetst de opeenvolgende geschiedenis van de vier wereldrijken, vanaf de politieke ondergang van Juda tot de tweede komst van de Heere. Er zijn boekdelen geschreven over de oude wereldrijken: het Babylonische, het Medo-Perzische en het

Griekse. De Geest van God heeft in dit hoofdstuk aan elk van deze machten maar één enkel vers gewijd. Maar in elk van deze verzen (4-6) heeft Hij de belangrijke punten die we moeten weten, kort samengevat en in feite zul je in de geleerde verhandelingen van de historici niet veel meer vinden.

Maar dit zevende hoofdstuk houdt zich vooral bezig met 'het vierde dier, schrikkelijk en gruwelijk, en zeer sterk' (vs. 7); de vertegenwoordiger hiervan gaf, in de persoon van Pilatus, de Heere Jezus over aan de wil van de Joden. Dit rijk zal verdeeld worden in tien koninkrijken (vs. 24), maar het is de 'kleine hoorn' die vastheid en eenheid aan het rijk zal geven. Hij komt op tussen de tien horens of koningen en zal langzamerhand in betekenis en macht toenemen totdat al de kracht van het beest geconcentreerd is in hemzelf en hij het hoofd van het rijk geworden is.

De duur, de grootheid en de omvang van deze gigantische goddeloze macht en uiteindelijk haar totale vernietiging zijn moreel gezien afhankelijk van deze vervolger van de heiligen en uitdagende lasteraar van God (vs. 11).

Deze toestand van het Romeinse rijk, verdeeld in tien horens, is nu beslist nog toekomst, want toen de barbaarse horden in de vijfde eeuw hun onweerstaanbare geweld erover uitstortten,

werd het volledig verbrokkeld en het gevolg was Europa zoals het tegenwoordig is samengesteld.

Niemand wil ook serieus beweren dat de versnippering van de uitgestrekte, kolossale macht van het Westen en de vorming van talrijke onafhankelijke koninkrijken uit de brokstukken ervan, voldoen aan de vereisten van deze belangrijke Schriftplaats. Bovendien, wat nog belangrijker is, is te weten dat God verzekerd heeft dat het rijk herleven zal – al zal het wél een satanische herleving zijn. Dat is voor het geloof zeker voldoende om erop te vertrouwen. Karel de Grote en Napoleon I hebben geprobeerd om het Romeinse rijk weer te herstellen en bepaalde belangrijke Europese staatslieden zijn er hevig mee bezig. *De voorbereidingen zijn er, maar Gods tijd is nog niet gekomen*, want niet de mens, maar satan zal het doen herleven (Openb. 17:8). Na de verdeling ervan in tien koninkrijken zal deze kleine hoorn – waarvan de onbetekenende kleine opkomst, de politieke vooruitgang, het karakter en de daden in dit belangrijke profetische hoofdstuk genoemd worden – uit naam van satan de troon van de wereld beklimmen. Hij zal de grote politieke leider en het belangrijke niet-Joodse hoofd in het Westen zijn. Deze kleine hoorn moet enerzijds onderscheiden worden van de antichrist en anderzijds van de kleine hoorn van het Oosten (Dan. 8).

Walter Scott

Geestelijke frisheid, inzicht en kracht

'Over hem hebben wij veel te zeggen, [maar] het is moeilijk te verklaren, omdat u traag bent geworden in het horen. Want terwijl u, naar de tijd gerekend, leraars had moeten zijn, hebt u weer nodig dat men u leert wat de eerste beginselen ... zijn, en u bent geworden als zij die melk nodig hebben en niet vast voedsel' (Hebr. 5:11-12).

Het is mogelijk dat Christenen inzien dat Christus voor hen gestorven is, maar dat dit feit niet de macht of invloed op hen heeft die het zou moeten hebben. Als het hart pas bekeerd is, is er veel liefde en dingen zijn gemakkelijker te begrijpen als ze nieuw zijn dan wanneer wij eraan gewend zijn om ze te horen. Als er frisheid in het hart is, zal die vergezeld gaan van inzicht.

Ons beoordelingsvermogen is scherp wanneer onze liefde warm is. Als het goed zit met mijn hart, zal ik niet gemotiveerd worden door dingen die mij anders wel zouden motiveren en kan ik die als schade en vuilnis achten. **Als onze schat in de hemel is, zal ons hart daar ook zijn en zullen we bereid zijn om alle materiële dingen op te offeren die wij hier bezitten.** Als Christus echter niet Zijn plaats heeft in ons hart, zullen we onwillig zijn om die dingen op te geven en zal ook ons besef van hemelse dingen afnemen. Frisheid van liefde en inzicht gaan samen. De Hebreeëen waren traag geworden in het horen omdat de frisheid van hun liefde verloren was gegaan. Het is nodig dat wij ons realiseren dat wanneer wij de frisheid van onze liefde kwijtraken, wij ook ons geestelijk inzicht kwijtraken. We moeten de strekking beseffen van de Schrifttekst die zegt: 'Aan wie heeft zal gegeven worden ... maar wie niet heeft, van hem zal genomen worden ook wat hij heeft' (Matth. 13:12).

J.N. Darby

Dubbele bestraffing verboden

'Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen' (Jes. 53:5).

Dubbele bestraffing verboden

In artikel 103 van de Duitse grondwet wordt de dubbele bestraffing verboden. Daar staat: 'Niemand mag vanwege dezelfde daad op grond van de algemene strafwetten meerdere malen bestraft worden'. Dat is eenvoudig te begrijpen, want al het andere zou onrechtvaardig zijn! In de Nederlandse wet is het niet anders.

Natuurlijk is dat geen reden om onbekommerd strafbare feiten te plegen! De wet eist immers de bestraffing van misdaden; het sluit alleen maar de dubbele bestraffing uit.

Zo is ook voor iedereen die niet in Jezus Christus gelooft, elke zorgeloosheid vanwege hun zonden misplaatst. De gerechtigheid van God vereist de bestraffing van de zonde. En Zijn strafoordeel zal komen.

Als het echter om dubbele bestraffing gaat, dan is dit ook bij God, de volmaakt rechtvaardige Rechter, totaal ondenkbaar. Hij zal niet twee keer een straf voor hetzelfde vergrijp opleggen of voltrekken. **Daarom is voor allen die in de Zoon van God geloven, de zorg voor het oordeel van God ongegrond. Zij mogen weten: de straf voor hun vrede lag op Jezus Christus.** Hij heeft als hun Plaatsvervanger aan het kruis het strafoordeel van God verdragen. Daarom zal niemand die Hem in geloof aangenomen heeft, de eeuwige straf hoeven lijden. De gerechtigheid van God staat daarvoor borg.

Men hoort het niet graag, maar het blijft waar: God veroordeelt de zonde. Maar Hij doet het niet twee keer. Ofwel heeft Jezus Christus het straffoordeel voor een mens gedragen, of de zondaar zal het zelf moeten doen. Deze beide mogelijkheden zijn er – meer niet!

Uit: Folge mir nach

‘Een klein meisje’ is trouw in het verborgen

2 Koningen 5:2-4

Er was niets nieuws aan de geschiedenis van dit jonge dienstmeisje. Haar lot was hetzelfde als dat van duizenden anderen in die harde, wrede dagen van intertribale oorlogvoering. Ze was door de woeste vijanden met geweld weggerukt uit haar huis en gezin en als nederige gevangene terechtgekomen in het huis van de zegevierende generaal.

‘Er waren benden uit Syrië getrokken, die een klein meisje uit het land Israël als gevangene weggevoerd hadden. Zij was in dienst bij de vrouw van Naäman’. Dit is in een paar woorden haar meelijwekkende verhaal, zoals opgetekend door de geïnspireerde geschiedschrijver. Haar naam wordt niet vermeld. Wie zou dat ook verwachten? Een jong slavinnetje in een vreemd land, alleen en zonder vrienden – het is al een wonder dat zij überhaupt in het Boek der boeken wordt genoemd.

Het was door een uitroep die van haar lippen kwam, dat Naäman voor het eerst hoorde over een manier om te genezen van zijn melaatsheid. Maar ook dat feit lijkt nauwelijks belangrijk genoeg om een dergelijke vermelding te verdienen. Toch wordt het opgemerkt en nog wel op een nadrukkelijke manier.

'Zij zei tegen haar meesteres: Och, was mijn heer maar bij de profeet die in Samaria is; dan zou die zijn melaatsheid bij hem wegnemen. Toen ging Naäman zijn heer vertellen: Zo en zo heeft het meisje dat uit het land Israël komt, gesproken'. Haar woorden zijn zeer zorgvuldig opgemerkt en opgetekend door de Geest van God. Ze hebben een betekenis die verder reikt dan men op het eerste gezicht zou denken.

Laten we ons hier niet over verbazen. Hebben wij niet telkens weer in de Schrift gezien dat het de onbetekenende instrumenten zijn die God gebruikt, de onverwachte dienaren door wie Hij grote dingen doet? En ontdekken we niet bovendien dat dikwijls de zeldzaamste kwaliteiten en deugden zichtbaar worden in de armsten, de nederigsten en de meest teruggetrokkenen van de Zijnen?

Wij mogen deze prachtige zinnen best toepassen op geestelijke zaken, als we maar wel bedenken dat geen enkele verborgen bloem die God in deze woestijn-wereld opkweekt, haar zoetheid verspilt. Ook al worden deze bloemen door de mensen niet gewaardeerd, hun zoete geur is een vreugde voor het hart van hun God en Vader. Zo'n bloem was het kleine gevangengenomen meisje.

Laten we eens rustig nadenken over haar verhaal en de drie voortreffelijke deugden opmerken die er in vervat liggen.

Ten eerste, zij bezat [een ongelooflijk vertrouwen in God](#). Zonder ook maar een moment twijfel te tonen kondigde zij een feit aan: 'Hij zou zijn melaatsheid bij hem wegnemen'.

Hoe wist zij dat zo zeker? Wie heeft haar dat verteld? Zij kon het niet beredeneren op grond van een precedent en zeggen dat wat zij eens had zien gebeuren, misschien wel opnieuw gebeuren

zou. Er was geen precedent waarop ze zich kon beroepen! De reiniging van een melaatse was een onbekende zaak in het land Israël in die tijd. Hiervoor hebben wij het gezag van de Heere Jezus Christus. Toen Hij predikte in de synagoge van Nazareth, zei Hij: 'Maar ik zeg u naar waarheid ... er waren vele melaatsen in Israël in de tijd van de profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, maar wel Naäman, de Syriër' (Luk. 4:25-27).

Het gaat hier dus om een zeer buitengewone zaak! Een jong meisje beweert vol vertrouwen dat als haar heidense meester, die het volk van God had bestreden en geteisterd, alleen maar naar de profeet van de grote Jahweh zal gaan, hij op wonderbaarlijke wijze zal worden bevrijd uit de greep van de meest dodelijke ziekte. Maar ze kan geen concrete rechtvaardiging voor deze bewering aanvoeren; ze kan zelfs niet één geval noemen van een belijdende volgeling van Jahweh die op deze wijze was bevrijd. Welke van de twee is het: belachelijke dwaasheid of subliem geloof?

Dat moet de vraag zijn geweest waarover in het leger van Israël werd gedebatteerd toen David afdaalde naar het Eikendal om Goliath tegemoet te treden. De kwestie van de strijd besliste al snel de vraag voor hen. De mensen kunnen spotten terwijl het geloof rustig naar zijn doel marcheert. Ze staan allemaal verbaasd of uiten juichend hun bijval als het geloof zijn onverwachte overwinning heeft behaald.

Zo was het ook met het kleine meisje. Haar woorden werden uiteindelijk ruimschoots gerechtvaardigd. Ze werden met succes bekroond. Het was geen dwaasheid, het was geloof. **Haar vertrouwen op God was als een diamant van het zuiverste water. Het berustte niet op menselijke redeneringen.** Het vond geen steun in menselijke omstandigheden. Het oversteeg het menselijke verstand. Het steeg gewoon op met adelaarsvleugels om zich vast te houden aan God Zelf en daar rustte het. Zij geloofde

klaarblijkelijk in de kracht en de barmhartigheid van God. Daaruit putte zij haar inspiratie, zodat zij, lachend om het onmogelijke, in staat was te zeggen: 'Het zal geschieden'.

Ten tweede, zij gaf blijk van [de meest verheven moed in het getuigen](#).

'Voeg ... bij uw geloof de deugd [of moed]' is een apostolisch gebod (2 Petr. 1:5). Hier had het dienstmeisje rekening mee gehouden en ze had het gehoorzaamd. Zo veel vertrouwen hebben in de kracht en genade van God dat je er zeker van bent dat Hij, tegen alle ervaring en schijn in, een vijand zal zegenen en verlossen als deze Hem maar zoekt, is één ding, maar het vrijmoedig en vol vertrouwen uitspreken van je innerlijke vertrouwen en overtuiging is iets heel anders.

Probeer u zich eens in de situatie van het dienstmeisje te verplaatsen en bedenk wat het inhield. Misschien zou u in soortgelijke omstandigheden hebben gezegd:

1. 'Ze hebben geen vertrouwen in Jahweh. Mijn bewering zal ongelooftwaardig lijken. Ze zullen me alleen maar uitlachen om mijn woorden'.
2. 'Zullen ze mijn woorden en motieven niet verkeerd uitleggen? Zullen ze niet denken dat het een list is om Naäman in een weerloze toestand naar het land Israël te lokken, zodat er wraak op hem kan worden genomen?'
3. 'Stel dat Jahweh om de een of andere duistere reden die ik niet begrijp, Naäman niet wil genezen, hoe woedend zal deze dan zijn als hij terugkeert! Het publiek zal de spot met hem drijven! Een groot man die door een klein meisje voor de gek is gehouden en op een hopeloze onderneming uit is gestuurd! In dat geval zal hij wraak op mij nemen. Mijn leven zal geen tien minuten langer meer duren. Ik geloof zeker dat God hem zal genezen door Zijn profeet, maar – nee, het is verstandiger als ik mijn mond houd'.

Wij hadden ongetwijfeld veel redenen kunnen bedenken waarom wij geen moed zouden vatten en vrijmoedig zouden verkondigen wat wij wisten van God. Het kleine dienstmeisje was bestand tegen dergelijke overwegingen. Wat was het dat haar bezielde om zo vrijmoedig te getuigen? Het antwoord lijkt aan de oppervlakte van de Schrift te liggen.

Ten derde, ze werd bewogen door [het meest verheven medelijden met de verlorenen](#). Dat blijkt uit de wijze en de toon van haar spreken. Hier is Naäman – de aartsvijand van haar volk, de oorzaak, althans indirect, van haar gevangenschap – en het nieuws komt haar ter ore dat hij een verloren man is, gedoemd tot een afschuwelijke dood. Is ze vervuld van een slecht verborgen voldoening? Verheugt zij zich bij de gedachte dat hem een ellendig einde te wachten staat? In het geheel niet.

Zie haar staan voor haar meesteres. Zie de tranen van medelijden in haar ogen. Hoor hoe deze woorden ontspringen uit de tedere bron van haar hart en als een waterval over haar lippen komen: 'Och, was mijn heer maar bij de profeet die in Samaria is; dan zou die zijn melaatsheid bij hem wegnemen'. Er was geen kilheid en cynisme; integendeel, er was warmte en realiteit.

Ze was uitgetild boven alle kleingeestige motieven van wraak en haar medelijden was niet minder verheven dan de kracht van haar vertrouwen in God of de moed waarmee zij van Hem getuigde. Het was méér dan subliem. Net als Davids goedertieren-

heid jegens Mefiboseth (2 Sam. 9:3) leek ook haar goedertierenheid op 'de goedertierenheid van God'. In woord en gedrag vertoonde zij op treffende wijze het goede en genadige karakter van de God Die zij diende.

Goed gedaan, klein meisje! In zeer moeilijke omstandigheden verrichtte je die bijzonder verheven en heilige dienst van het op de juiste manier vertegenwoordigen van Hem met Wiens Naam jij werd vereenzelvigd. De grootsten van Gods dienaren kunnen niet meer doen dan dit.

Je beloning wacht je in de hemel. Misschien heeft Naäman je bedankt bij zijn terugkeer, misschien ook niet. Maar zelfs als je geen woord of blik van erkenning van een mens hebt gekregen, is je 'zoete geur niet verspild aan de woestijnwind'. De geur van je woorden en je geest werd ten volle gewaardeerd door jouw God en op een dag zul je van de lippen van Iemand anders, Die Zelf de volmaakte Dienaar is, de woorden horen: 'Goed gedaan!'

We kunnen een toepassing maken uit de geschiedenis van het jonge dienstmeisje. Er is geen grote scherpzinnigheid voor nodig om die op te merken. Laat iedere lezer dat voor zichzelf doen.

De tijd waarin wij leven, heeft zijn eigen specifieke beproevingen en ondanks het dunne laagje vernis van christelijkheid waarmee de christenheid is bedekt, bevindt het levende geloof in God zich op een ongekend dieptepunt. Toch heeft God Zichzelf geopenbaard aan het geloof op een wijze waarop Hij dat niet deed in de tijd van Naäman.

Dat God volmaakt aan ons is geopenbaard in Christus, zou ons zeker moeten bezielen met het sterkste vertrouwen in Hemzelf. De Heilige Geest, Die sinds de Pinksterdag aan ons als gelovigen is gegeven, moet ons met moed vervullen, 'omdat Hij Die in u is, groter is dan hij die in de wereld is' (1 Joh. 4:4) en bovendien

heeft God gezegd: 'Ik zal u geenszins begeven en u geenszins verlaten, zodat wij vrijmoedig durven zeggen: [De] Heere is mij een Helper en ik zal niet vrezen; wat zal een mens mij doen?' (Hebr. 13:5-6). Ten slotte zijn wij gered om in gemeenschap te zijn met de gezindheid van de Heiland en Zijn karakter aan de wereld te tonen door 'als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden' ons te bekleden met 'innige ontferming, goeder-tierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid' (Kol. 3:12).

Laat niemand van ons de moed verliezen omdat we van zo weinig betekenis lijken. In uw kleine hoekje mag u helder schijnen voor Christus, want: de God Die leefde in de tijd van Naäman, is vandaag nog precies Dezelfde!

F.B. Hole

Dacht Herodes dat Jezus Johannes de Doper was die uit de dood was opgestaan?

'In die tijd hoorde Herodes, de viervorst, het gerucht over Jezus, en hij zei tegen zijn knechten: Dat is Johannes de Doper; hij is opgewekt uit de doden, en daarom zijn die krachten werkzaam in hem' (Matth. 14:1-2).

'Maar toen Herodes het hoorde, zei hij: Dit is Johannes, die ik onthoofd heb, hij is uit de doden opgewekt' (Mark. 6:16).

'En Herodes zei: Johannes heb ik onthoofd. Wie is Deze dan over Wie ik zulke dingen hoor? En hij trachtte Hem te zien' (Luk. 9:9).

Herodes de Viervorst – de historische Herodes Antipas – was een zoon van Herodes de Grote. Tijdens een verblijf in het huis van zijn halfbroer Filippus (niet te verwarren met de discipel Filippus) werd de getrouwde Herodes verliefd op zijn eveneens getrouwde schoonzus en nicht Herodias, met wie hij daarna ook trouwde. Toen Johannes de Doper hem terechtwees wegens deze zonde, liet de koning hem arresteren en vermoedelijk overbrengen naar het fort Machaerus bij de Dode Zee. Maar hij durfde Johannes niet te doden, omdat hij aan de ene kant bang voor hem was en aan de andere kant graag naar hem luisterde. Maar op een verjaardagsfeest liet Herodes zich door verrukking verleiden tot een overhaaste belofte aan de dochter uit zijn eerste huwelijk – en daarop liet hij Johannes de Doper onthoofden.

Kort na de moord op Johannes de Doper hoorde koning Herodes iets over Jezus Christus en wist hij niet precies wat hij daarvan denken moest. Sommigen zeiden namelijk dat 'Johannes uit de doden was opgestaan', anderen beweerden 'dat Elia verschenen was' en weer een andere groep zei 'dat één van de oude profeten opgestaan was' (Luk. 9:7-8.) Na het afwegen van de feiten echter was Herodes ervan overtuigd dat Jezus Christus Johannes de Doper was; 'hij is opgewekt uit de doden en daarom zijn die krachten werkzaam in hem'.

Deze Bijbelplaatsen zijn niet met elkaar in tegenspraak. Herodes dacht dat Jezus Christus de opgestane Johannes de Doper was. Lukas tekent in zijn evangelie bovendien de twijfel en overwegingen op die Herodes nog bij deze vraag had.

S. Drüeke & A. Remmers

Ik ben mama én gelukkig!

Godvrezend moeder-zijn met het
Evangelie als middelpunt

door: Sara Wallace

Een verfrissing voor alle moeders die midden in de stress van de opvoeding zitten! Een verfrissend vormgegeven doorgeefluik voor rust en kalmte. De schrijfster wijst ons als moeders op onze hemelse Vader, Die alles in Zijn hand heeft en Die door de Heere Jezus alles voor ons gedaan heeft. Hij zorgt ook nu voor ons, te midden van de drukte van ons moeder-zijn!

Juist bij de opvoeding stellen we heel gemakkelijk hoge eisen aan onszelf. Maar het stellen van allemaal regeltjes en eisen aan jezelf haalt het Evangelie van Gods genade weg uit onze harten. Hoe kunnen wij onze kinderen zicht geven op Gods liefde en macht? Hoe kunnen we hen helpen om het verlossingswerk van de Heere Jezus te leren kennen? Hoe kunnen we als moeders in al die dagelijkse uitdagende situaties toch nog het Evangelie doorgeven aan onze kinderen?

Dit bijzondere boek wil ons als moeders helpen om heel ontspannen maar vastberaden moederlijke herders te zijn van kinderharten.

Dus: neem een kop koffie, ga erbij zitten en geniet van Gods plan voor jouw moeder-zijn! Bijbelcitaten in de HSV.

Prachtig, gebonden geschenboek. Formaat 21x21 cm, 128 pag.
Voorzien van full colour foto's en fraaie lay-out.

Bestelcode: 5016

Prijs: € 11,95

Nadenkertje

Niet voor niets leven

De Deen Tycho Brahe (1546-1601) was astronoom en de grootste sterrenkijker van zijn tijd. Toen hij stierf, werd niet alleen de beroemdste wetenschapper van Europa naar het graf gedragen, maar ook de ordening van aarde en hemel, die er sinds de oudheid was. Veertig jaar lang had Brahe onderzoek gedaan, had hij sterren geobserveerd, ontdekt, in kaart gebracht, gemeten, bepaald en beschreven. Bij hem draaiden, in tegenstelling tot de oudheid, alle planeten al om de zon, maar die draaide dan weer rond de aarde. Johannes Kepler (1571-1630), met wie Brahe de laatste twee jaar van zijn leven samenwerkte, moest zijn wereldbeeld aan een doorbraak helpen. Brahe stierf met de woorden: 'Moge ik niet voor niets geleefd hebben!'

Wil niet ieder van ons dat graag? Niet voor niets te leven... iets achter te laten... niet vergeten te worden? In de Bijbel lezen we van een koning: 'Hij ging echter heen zonder betreurd te worden' (2 Kron. 21:20). Een treurig einde! Heel anders is het als iemand tegen het einde van zijn leven de woorden kan schrijven: 'Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop tot een einde gebracht. Ik heb het geloof behouden. Verder is mij weggelegd de krans van de rechtvaardigheid die de Heere, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag geven zal'.

De apostel Paulus, van wie dit vers stamt, was als fanatieke christenvervolger door Jezus Christus Zelf tegengehouden toen hij op weg was naar Damaskus. Toen kwam het tot een ommekeer van 180 graden: hij streed niet meer tegen Christus maar voor Hem. Daarbij had hij een doel voor ogen: spoedig bij Hem in de heerlijkheid van de hemel te zijn.

Deze ervaring staat voor iedereen open. Als we ons aan de Heere Jezus overgeven, krijgt ons leven een duidelijk perspectief en hoeven we niet bang te zijn om te sterven.